

İSTİKLAL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak; Bastığın yerleri 'toprak!' diyerek geçme, tanı:
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak. Düşün altında binlerce kefensiz yatanı.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak; Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
O benimdir, o benim milletimindir ancak. Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilal! Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celal? Şuheda fışkıracak toprağı sıksan, şuheda!
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal... Canı, cananı, bütün varımı alsın da hüda,
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal! Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım. Ruhumun senden, ilahi, şudur ancak emeli:
Hangi çılgin bana zincir vuracakmış? Şaşarım! Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım. Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli,
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım. Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar, O zaman vecd ile bin secde eder -varsa- taşım,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var. Her cerihamdan, ilahi, boşanıp kanlı yaşım,
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar, Fışkırır ruh-i mücerred gibi yerden na'sım;
'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar? O zaman yükselerek arsa değer belki başım.

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın. Dalgalar sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın. Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Doğacaktır sana va'dettiği günler hakk'ın... Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın. Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklal!